

R.K. Parochie St. Ludgerus te Utrecht

Ludgerus Magazine

8 April 2012

Pasen

Inhoud

Colofon	2
Pastoraal over Pasen	3
Kledingactie Cordaid	4
Stille Omgang	5
Christenen in Irak	6
Catechese	7
Communicanten in St. Ludgerus	8 - 9
Christen NU; Jongerendoop	10
Het Openingsfeest van de parochie	11
Verslag Parochiedag	12 - 13
Pareltjes van de zes kerken	14 - 19
Goede Week - Agendaberichten	20 - 22
Kinderpagina: Pasen	24

Colofon

Het Ludgerus Magazine is het tijdschrift van de parochie van St. Ludgerus in Utrecht.

Idee en conceptontwikkeling: de Communicatie- werkgroep van de St. Ludgerusparochie: Marcel Bruins, Rog r van Dijk, Armand Heijnen, George Paimpillil en Francis Siefken.

Hoofd- en eindredactie: Armand Heijnen

Tekstbijdragen: Nol van Beek, Rog r van Dijk, Annelies Dirkse, Anneke Eype, Armand Heijnen, Yos  H hne-Sparborth, Peter van Kessel, Jeroen Kwaaftaal, Elias Leyds, George Paimpillil, Arnold Rog, Kees van der Veen

Tekstcorrectie: Marcel Bruins

Traffic: Nol van Beek

Vormgeving: Marijke Herber

Druk: Van Horssen OJ Service BV

Oplage: 4500

Contactadres:

Secretariaat St. Ludgerusparochie, Boerhaaveplein 199, 3552 CT Utrecht, (030) 244 13 19, secretariaat@sintludgerus.nl

  Overname van berichten / artikelen uit dit magazine is mogelijk, mits met toestemming van het secretariaat van de parochie en met bronvermelding.

Het parochiebestuur

Pastoor George Paimpillil (voorzitter)
Laurens Baas (vicevoorzitter)
Hanneke de Kruijff (secretaris)
Bart van Meijl (penningmeester)
Jan van Kuik (gebouwen)
Robert Stok (personeelszaken)
Joop Schwartz (lid)
Vacature

Het secretariaat

Centraal secretariaat Sint Ludgerusparochie
Nol van Beek
Boerhaaveplein 199,
3552 CT Utrecht.
030 - 244 13 19
secretariaat@sintludgerus.nl
www.sintludgerus.nl
Bereikbaarheid:
maandag t/m donderdag 9 - 12 uur.

Het pastorale team

Pastoor George Paimpillil:
geopallil@ziggo.nl (liturgie).
Elias Leyds (pr.):
p.elias@stjan.org (catechese).
Gerrit Jan Westerveld (pw):
gj.westerveld@tiscali.nl (diaconie).
Peter van Kessel (pw):
pjmvankessel@casema.nl
(gemeenschapsopbouw).

Pastores zijn bereikbaar via het centraal secretariaat 030 - 244 13 19
Voor noodgevallen kunt u ook contact leggen via uw lokale secretariaat of lokale telefoonnummer (zie uw eigen parochieblad).

Beste Parochianen,

Vrede zij u! De Heer is verrezen en wij mogen met Hem verrijzen, met nieuwe energie, een nieuw geloof, nieuwe hoop en een nieuw uitzicht op God, die leven is en leven schenkt. Als Christus op de avond van de Eerste Paasdag zijn leerlingen tegemoet komt, dan zijn z'n eerste woorden: "Vrede zij u"

Vrede is wat wij allemaal zoeken. Vrede in ons en onder ons. Hij heeft onder ons gestaan en is heengegaan om die vrede met ons te bevestigen door zijn verrijzenis. Verrijzenis is door het lijden heen kijken. Er komt een tijd waarin wij alles zullen vertellen in vreugde en vrede. De vrede in deze wereld is de uitkomst van het lijden van de mens en van ieder van ons persoonlijk.

De vrede in de wereld is op dit moment wankel. Wat er momenteel om ons heen gebeurt, kan en mag niemand onberoerd laten. Als christenen hebben wij onze verantwoordelijkheid te nemen om de vrede in onze wereld te dienen.

Toch mag de wereld van vandaag nog iets anders verwachten van ons als christenen. Als Jezus zijn vrede aan z'n leerlingen toezegt, dan verbindt Hij deze steeds met de gave van de Heilige Geest, de Helper. Het is deze Heilige Geest, die ons helpt om temidden van een gebroken wereld en temidden van een gekwetste samenleving iets nieuws te beginnen.

De vrede, die van Jezus uitgaat, wensen wij elkaar toe. Hier wordt een nieuw begin gemaakt: wij reiken elkaar de hand en ervaren hier dat de vrede van Christus inderdaad anders is dan de vrede die de wereld ons biedt. De wereld mag dan van ons verwachten dat wij die vrede uitstralen en zichtbaar maken.

De vieringen van de Goede Week liggen voor ons. Ze brengen ons op een unieke manier naar het feest van Pasen. De gelovige ervaring van de verrezen Christus in ons midden is een nieuw begin, want Christus zegt ook dit jaar tot u en mij: "Vrede zij u". Zo hoop ik u straks van harte een Zalig Pasen te mogen toewensen.

Met vriendelijke groeten,

Jullie pastoor George Paimpillil

Kledinginzamelactie voor Cordaid Mensen in Nood

Op zaterdag 21 april vindt in Utrecht de kledinginzamelingsactie plaats van Sam's Kledingactie voor Mensen in Nood. U kunt dan uw goede, nog draagbare kleding, schoeisel en huishoudtextiel in gesloten plastic zakken van 10.00 uur tot 12.00 uur afgeven op diverse locaties in de St. Ludgerusparochie.

Sam's Kledingactie zamelt al sinds 1967 kleding in en is daarmee één van de oudste, charitatieve kledinginzamelaars van Nederland. Bij de kledinginzameling wordt Sam's Kledingactie ondersteund door 1.400 vrijwilligers. Vanaf 2009 steunt Sam's in

Kenia een watermanagement-project om mensen te leren zich te wapenen tegen de droogte. Zo worden mensen getraind in het verbouwen van andere gewassen die beter bestand zijn tegen de droogte. Het project helpt nomaden met het slaan

van nieuwe waterputten, en met het nemen van voorzorgsmaatregelen als de droogte zich aankondigt, bijvoorbeeld door de aanleg van wateropslagplaatsen.

In 2011 was er een ernstige hongersnood in de Hoorn van Afrika als gevolg van de droogte.

Sam's Kledingactie doneerde vorig jaar € 68.000 extra voor het verlenen van noodhulp in deze gebieden, waarmee 26.000 mensen konden worden voorzien van voldoende drinkwater in die kritieke maanden.

Dat geld kwam bovenop de donatie van € 220.000 voor het aanleggen van waterbassins en waterputten, waarmee Sam's sowieso al bezig was en is. Want ook al is de ergste hongersnood en droogte van 2011 nu voorbij, het is toch nog noodzakelijk om de lokale bevolking te blijven steunen. Jaarlijks streven wij ernaar om € 175.000 te doneren aan deze projecten van Cordaid Mensen in Nood.

De plekken in onze parochie waar de inzameling plaats vindt zijn:

St. Dominicuskerk
St. Antoniuskerk
St. Jacobuskerk
St. Rafaëlkerk

Palestrinastraat 1
Kanaalstraat 200
Prins Bernhardplein 40
Lichtenberchdreef 4

Voor meer informatie over Sam's Kledingactie en de gesteunde projecten kunt u kijken op www.samskledingactie.nl of bellen naar 073-687 10 60.

'Je hebt de tijd om met elkaar in gesprek te raken'

"De gastvrijheid onderweg is het meest bijzonder", zegt Wim Bos. Sinds een paar jaar loopt hij van Utrecht naar Amsterdam om mee te doen aan de Stille Omgang. Tijdens de Stille Omgang lopen duizenden mensen in processie door het historische centrum om het mirakel van Amsterdam te herdenken. Onder hen ook een grote groep Utrechters van de Ludgerusparochie. Ook dit jaar vond die wandeling plaats op 17 maart.

"Het vertrekpunt is de Dominicuskerk in Oog in Al", vertelt Wim Bos. "Parochianen uit deze kerk zetten altijd de route uit. Dat doen ze fantastisch. Elk jaar weer ben ik verrast. Het is echt verbazingwekkend hoe mooi het landschap is, zo vlak bij de A2. We lopen links of rechts van de snelweg en gaan door weilanden, over bruggetjes en langs leuke dorpjes met interessante kerkjes. En daar is dan altijd iemand die de deur opendoet. We worden zeer gastvrij onthaald: koffie, thee en vaak nog lekkere koeken erbij ook. Bovendien nemen de mensen de moeite om iets te vertellen over de locatie. Zo ben ik in Baambrugge in een gereformeerde schuilkerk geweest. Ik kom zelf uit een gereformeerd gezin, maar had me nooit gerealiseerd dat ook 'wij' te lijden hadden onder de overheersing van de hervormden."

"Ik ben gevraagd door een vriend. Onze kinderen zitten bij elkaar op school. Hij is katholiek en liep al een paar jaar mee. Ik vond het wel een verrassende vraag. Ik hou van wandelen en wilde het wel eens proberen." Het beviel, want inmiddels heeft Wim drie maal meegelopen. "Ik ben een soort ADHD'er avant la lettre", zegt hij lachend. "Een hele dag lopen brengt je tot rust. Je gedachten worden geordend. Dat is fijn voor iemand wiens hoofd regelmatig overloopt." De groep pelgrims uit Utrecht bestaat uit zo'n dertig mensen: oud en jong, man en vrouw. Bos: "Je loopt de tocht samen met allerlei mensen die je eigenlijk niet goed kent. Dat maakt de wandeling ook interessant want iedereen

maar ook over de liefde." De tocht vanuit Oog in Al naar Amsterdam is lang. De groep pelgrims loopt maar liefst 50 kilometer. Om dat in één dag af te kunnen leggen, wordt er vroeg begonnen. "We vertrekken rond half negen 's ochtends vanuit de Dominicuskerk. Twaalf uur later staan we midden in het centrum van Amsterdam. Daar vierten we de mis in de Krijtberg en lopen dan nog de Stille Omgang. Eigenlijk wil ik best eerder naar huis", zegt Wim. "Maar ja, het hoort er bij, hè?"

Het Mirakel van Amsterdam

In 1345 braakte een stervende man in de Kalverstraat de heilige hostie uit die hij bij de ziekencommunie had ontvangen. De huishoudster gooide zijn braaksel in het vuur, maar de hostie kwam ongeschonden weer uit het vuur tevoorschijn. De huishoudster bracht de hostie naar de pastoor van de Nicolaaskerk, maar de volgende dag was de heilige hostie weer terug in de Kalverstraat. Dit herhaalde zich twee keer. Op de plaats van de woning werd een kerk gebouwd, die echter tijdens de beeldenstorm werd verwoest door de protestanten. Tot in de 16e eeuw werd dit hostiewonder herdacht met een sacramentsprocessie; daarna raakte dit gebruik in de vergetelheid omdat de overheid openbare processies verbood. Alleen in stiltewereld werd het wonder nog herdacht, sinds 1881 als Stille Omgang, omdat katholiek 'spektakel' toen nog steeds niet op prijs werd gesteld in het protestante Noord Nederland. Voor meer informatie, zie www.stille-omgang.nl

heeft zijn eigen verhaal. Door de rust van het lopen, heb je echt de tijd om met elkaar in gesprek te raken. Over het werk, je gezin

Christenen in Irak

In 2002, 2003 en 2004 heeft zr. Yosé Höhne-Sparborth, actief in de pastoraatsgroep van de Antoniuskerk, Irak bezocht en sindsdien onderhoudt ze daar contacten met dominicanen en dominicanessen. Vorig jaar was één van de paters, Yousif Thomas Mirkis o.p. bij de Antoniuskerk op bezoek. Hij was in Nederland op uitnodiging van de raad van Kerken (landelijk) en Kerk en Vrede. Yosé doet verslag van dit bezoek en van de situatie van christenen in Irak. Een pleidooi om gevluchte christenen niet terug te sturen.

Regelmatig lezen we over aanslagen of over de vervolging van christenen in Irak. Pater Mirkis is helder over hoe gevaarlijk de situatie voor christenen is, maar tegelijk waarschuwt hij dat wij hier in het westen de christenen niet moeten misbruiken. Spreken over 'de vervolging van christenen' vindt hij zo'n misbruik. Het is een term die de situatie niet goed weergeeft. De regering van Irak vervolgt geen christenen. De grondwet geeft alle gelijke rechten. De Iraakse regering zal dus op vragen van onze regering altijd antwoorden dat ze de christenen beschermt – waarop minister Leers onmiddellijk zal besluiten om christelijke, Iraakse vluchtelingen terug te sturen. Ook al heeft de Iraakse regering de intentie om christenen te beschermen, ze is daartoe helemaal niet in staat. Dat

maakt de discussie over 'wel of niet vervolgd' voor Iraakse vluchtelingen in ons land zo gevaarlijk. Het is immers de verkeerde vraag, die niet uitgaat van de realiteit in die landen.

De realiteit is dat in Irak, net als in veel Arabische landen, gewone burgers min of meer geplet raken tussen enerzijds een autoritair regime en anderzijds de oppositie-groeperingen die meer vrijheid of macht willen. Elk van die groepen gebruikt of misbruikt minderheden, al naar gelang ze daar belang bij hebben. De minderheden zijn een speelbal van alle grotere groeperingen die met elkaar in strijd zijn.

In Irak is dat extreem het geval. Sinds de oorlog die in 2003 begon, is het land zo instabiel geraakt, dat allerlei kleine en grotere groepen of macht proberen te krijgen, of gewoon de chaos proberen te bewaren of te vergroten. Er zijn dus tientallen verschillende groepen en groepjes die reden hebben om aanslagen te plegen. Van sommige groepen weten we wat ze willen, ook al zijn hun leiders en verblijfplaatsen onbekend. Zo is zeker, dat zowel Iran als Syrië er belang bij hebben dat de chaos in Irak voortduurt. Van andere groepen weet men niet eens wie het zijn. Dat maakt de situatie zo gevaarlijk en zo hopeloos.

Gevaarlijk, omdat het iedereen altijd en overal kan treffen. Hopeloos, omdat niemand weet met wie je zou moeten onderhandelen om de

Pater Yousif Thomas Mirkis o.p.

situatie te verbeteren. Dit geldt voor alle Irakezen. Om drie redenen zijn christenen extra in gevaar. 1/ Ze vormen een minderheid zonder eigen milities om zich te verdedigen. 2/ Ze vormen een groep die veelal met het westen wordt geassocieerd, en daarmee zijn ze doelwit voor groepen die het westen willen treffen. En 3/ er is nog steeds de mythe dat christenen rijk zijn, waardoor christenen (kinderen veelal) vaker doelwit zijn van ontvoeringen voor het verkrijgen van losgeld.

Ons spreken over vervolgte christenen in Irak maakt het minister Leers gemakkelijker om vluchtelingen terug te sturen, want in het diplomatieke debat wordt – terecht – ontkend dat de christenen in Irak worden vervolgd. Maar dan worden ze dus teruggestuurd naar een gebied waar ze absoluut vogelvrij zijn en zelfs geen huis meer hebben om in te schuilen.

Januari 2004, een dominicaanse neomist (pas gewijde priester die zijn eerste H.Mis doet) wordt door de straten van Karakosh gedragen, een christelijk stadje bij Mosul.

Wat is catechese?

Pater Elias Leyds csj gaat zich binnen de St. Ludgerusparochie bezig houden met catechese. Om te willen weten wat dit is, moet je volgens hem eigenlijk nog een tweede vraag stellen: waarom is er catechese? Want catechese is een "leerstof", die wordt aangeboden aan iedereen die Gods beloften beter wil begrijpen. 'Kiezen' is een sleutelwoord. Elias legt hier uit wat hij bedoelt.

Het gaat om beloften die God in Jezus Christus heeft gedaan. Nou heeft niemand, voor zover ik weet, een directe telefoonverbinding met de hemel. Je moet dus kiezen, voor jezelf of voor je kinderen, waar je die catechese gaat volgen. Gods belofte is gedaan in de mens-geworden Zoon van God, en ze komt tot ons door mensen met beperkingen. Je moet dus kiezen, welke mensen je gaat vertrouwen, naar wie je gaat luisteren om Gods beloften beter te begrijpen. Je moet ook in jezelf geloven natuurlijk, dat wil zeggen erop vertrouwen dat je Gods tekenen ook inderdaad kunt begrijpen.

Omdat vertrouwen zo belangrijk is, moet je dus echt eerst die vraag stellen, waarom je die catechese eigenlijk wilt voor jezelf of voor je kinderen. Als het voor de gezelligheid is, is een bruin café of een terrasje in de binnenstad het meest geschikt. Als je de eerste communie wilt vanwege de mooie witte jurkjes van de meisjes of de deffige strikjes voor de jongetjes, moet je natuurlijk meer aandacht geven aan de kleermaker dan aan de catecheet. En als het voor de cadeautjes is, kun je beter terecht bij Sinterklaas. Hoe je het ook wendt of keert, alleen als je catechese kiest om het geloof neem je jezelf serieus.

Nou kan ik me best voorstellen, dat sommige mensen bang zijn voor een onvoorwaardelijke keuze voor het geloof. Dat komt denk ik, omdat ze bij het geloof direct denken aan regels die je blind moet gehoorzamen. Het is wel vreemd dat in onze samenleving zo veel gejammerd wordt over normen en waarden (dat wil

zeggen, het gebrek daaraan), maar dat regels taboe zijn. Je moet je gevoelens zonder remmingen kunnen uiten, dat is het ware geluk. Regels staan dus je geluk in de weg. Maar ondertussen worden we wel steeds banger voor andere mensen, die andere of helemaal geen normen en waarden meer lijken te hebben...

Het mooie is nou juist, dat catechese ons stap voor stap doet inzien, dat het levende geloof geen wet maar een wijsheid is. Naarmate we het evangelie beter begrijpen en God meer vertrouwen, en ook onszelf, ervaren we een goedheid, een waarheid en een liefde die ons echt vrij maken. In een levend geloof gehoorzamen we niet blind, maar uit verlangen om te zien. Of om dichterbij de bron te komen van het goede, dat we ervaren hebben. We kunnen ons altijd de woorden van Paulus in herinnering brengen: Alles mag, maar niet alles is goed voor ons. De wijsheid maakt van ons leven een schilderij, dat niet te vervalsen is. Welnu, catechese is het kader van dat schilderij.

Communicanten in de

Op twee plekken in onze parochie worden in totaal 17 kinderen (of jongeren) voorbereid op hun eerste communie, die ze zullen ontvangen op 22 april. Deze voorbereiding vindt plaats in de pastorieën van de Sint Dominicuskerk en de Sint Rafaëlkerk.

Dominicus- en Antoniuskerk

De kinderen die meedoen op de eerstgenoemde plek, de Dominicuskerk, zijn op zondag 5 februari in deze kerk voorgesteld en een week later in de Antoniuskerk, tijdens de familieviering. Drie van de 10 kinderen van deze locatie zijn toen ook gedoopt door diaken Lex Janssen.

Ank Rinzema, die deze kinderen begeleidt, vertelt:

"De eerste bijeenkomsten zitten er al weer op. We begonnen met een weg van stenen naar een afbeelding van het Laatste Avondmaal. Alle kinderen hadden een steen met een verhaal bij zich om langs die weg te leggen. Daar gaan we naartoe. Het breken en delen van het brood. Hoe is het zover gekomen, waarom doen we dat en wat betekent dat in je leven. We zetten een stap op de weg met Jezus.

Dat is ook de doop. Jezus is ook gedoopt in de Jordaan. We haalden dit verhaal naar voren in ons programma, omdat drie communicanten gedoopt werden. Vrijdag 10 februari gingen we op weg met Mozes, de bevrijding uit Egypte en de tocht door de woestijn tot we weer bij de Jordaan het beloofde land ingaan. In de kerk is een plek gemaakt met foto's, hun kaars, stenen en eigengemaakte (doop)

V.l.n.r.: Don, Rudger, Matteo, Linge, Gritte, Chiara, Pippa, Bruno, Bastienne en Corné.

St. Ludgerusparochie

kaarsen. Het zijn steeds gezellige bijeenkomsten. Daarbij is ook Pieter van Brakel aanwezig, die bij ons als ondersteuning zijn maatschappelijke stage loopt."

Rafaëlkerk

Op de tweede plek in de Ludgerusparochie is een heel diverse groep zich aan het voorbereiden op het feest. 'Gevarieerd' omdat het van kinderen gaat in de leeftijd van 7 tot en met 16 jaar. Tijdens de eerste bijeenkomsten werd meteen al duidelijk dat ook de talige achtergrond heel verschillend is. Giulia bad in het Italiaans voor. Victoria vertelde dat haar moeder uit Denemarken komt. Libera had een Italiaans godsdienstboek meegenomen. En Noortje bad het 'Wees gegroet' in het Engels.

Renilde van Wieringen en Agnes Scheerboom, die deze kinderen/jongeren begeleiden, vertellen:

"De groep is heel enthousiast. We zijn meteen begonnen met de Bijbel. De eerste verhalen gingen over Mozes. Hij leerde God kennen als Degene die er altijd is en die zich bekend maakte als 'Ik zal er zijn'. Naar aanleiding van het verhaal uit het Nieuwe Testament over Jezus die in de Tempel wordt teruggevonden (zie: Lucas 2:41-52) hebben de kinderen/jongeren zelf verteld wat zij een bijzondere plek vinden in de kerk. Zo vindt bijvoorbeeld

V.l.n.r.: Libera, Noortje, Victoria, Jochem, Isabeau en Giulia (Caterina staat niet op de foto).

Libera de grote ruimte waarin alle mensen samenkomen het mooiste. Giulia, die al misdienaar is, voelt zich thuis op haar eigen plekje. En Isabeau ging meteen naar het orgel. We hebben de aandacht ook gevestigd op het doopvont. Het sacrament van de doop hebben alle kinderen/jongeren die meedoen al ontvangen. De een als baby, de ander als jongere. Omdat we ons voorbereiden op het feest van de eerste heilige communie, hebben we uiteraard ook naar het altaar gekeken. Sommigen van onze groep gaan zelfs meedoen aan de voorbereiding op het volgende sacrament: het heilig vormsel."

Een aantal van de kinderen/jongeren vertelt over de eigen

motivatie om mee te doen aan het communieproject:

Jochem: "Ik ben nieuwsgierig naar God en zijn kijk op ons. Maar ook ben ik nieuwsgierig naar hoe wij kijken naar onze God. Het praten hierover vind ik fijn, want geloven kun je alleen als er meningen zijn die je kunt uitwisselen."

Victoria: "Als ik mijn eerste communie doe, dan kan ik later zelf voor het geloof kiezen."

Isabeau: "Ik vind het interessant. Mijn ouders kwamen met het voorstel en ik wilde graag meedoen."

Noortje: "Ik doe mee omdat mijn broer het heeft gedaan, omdat ik het leuk vind, omdat ik gedoopt ben en vooral omdat ik bij God hoor."

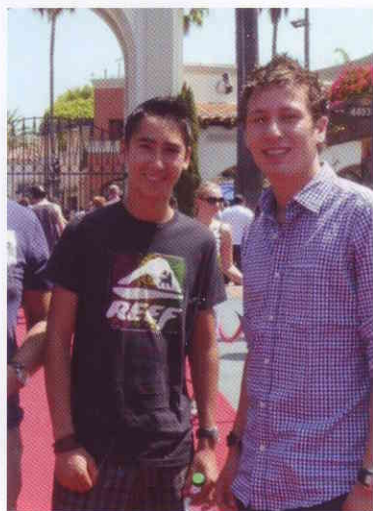

Christen Nu

'Ik wilde er écht bijhoren'

Jochem is op 8 januari gedoopt. Ik hoor u denken: ja, en wat is daar nu zo bijzonder aan? Er worden, nog heel veel kinderen gedoopt in de R.K. kerk! Toch is deze doop bijzonder, want Jochem is 16 jaar. Kees van der Veeke vroeg hem naar zijn beweegredenen.

In een gesprek met Jochem vertelt hij waarom hij gedoopt wilde worden. De ouders van Jochem zijn weliswaar katholiek, maar doen er eigenlijk niets aan. Maar Jochem ging zo af en toe met opa naar een Byzantijnse viering en vond dat toch wel bijzonder. Zo ging hij, eigenlijk alleen uit nieuwsgierigheid, een keer mee met opa en oma naar een Paaswake in de St. Rafaëlkerk. Hij werd gevraagd of hij als misdienaar mee wilde doen aan de viering. Dat sprak hem wel aan, ook al omdat hij niet alleen 'ouderen' in de kerk trof, maar tevens nog enkele jonge mensen. Tijdens die viering werd hij bij de communie overgeslagen.

Dat, maar ook het gevoel dat hij had gekregen tijdens de viering, inspireerde hem om verder te gaan. Hij wilde echt katholiek worden: hij wilde er echt bij horen en niet alleen 'op bezoek zijn'.

Daarom heeft hij, naast gesprekken met opa en de pastoor, op internet veel gelezen over wat dat inhield.

"Want geloven doe je met hart en ziel en met verstand"

En zo heeft hij bewuster de keuze gemaakt om gedoopt te worden dan wanneer dat was gebeurd vlak na zijn geboorte. Dit was iets dat hij zelf wilde. En natuurlijk is hij een jongere van deze tijd, dus iets kritischer wat het geloof betreft dan de ouderen. Maar daarom niet minder gelovig. Want geloven, zegt hij, doe je met hart en ziel en met verstand. Op de vraag wat hij tegen andere jongeren zou willen zeggen, antwoordt Jochem: Ga eens naar een viering, en probeer daar eens 'stil' te worden, te luisteren naar wat gezegd wordt, hoe er gebeden wordt. Laat alle indrukken in je toe! Dan ontdek je, langzaamhand, dat er naast dingen als school, disco, sport, vul maar in, er ook nog andere

waardevolle momenten kunnen zijn waar je leven mooier van wordt. Zoals je geloof.

Wat vindt oma van de stap van Jochem? Het belangrijkste aan die stap is, zegt zij, dat hij werd gedaan door Jochem zelf, uit eigen overtuiging, door niemand gestuurd.

En opa? Opa vindt dat het geen toeval is dat Jochem dit heeft gedaan. Hij ziet daarin de hand van God, en daar verzet je je niet tegen. En natuurlijk zijn er factoren die meewerken. Bijvoorbeeld het gegeven dat hij zo af en toe met hem naar een viering meeging. Vrijwillig.

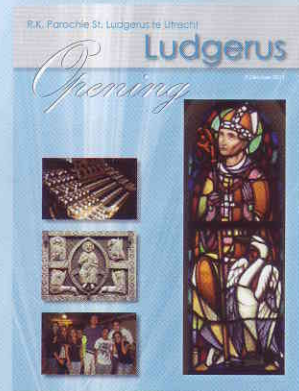
"Hij is nu op weg om gevormd te worden"

Jochem eindigt met te zeggen dat hij natuurlijk extra steun heeft gehad aan zijn grootouders, en dat het voor een jongere die helemaal alleen die stap moet zetten wat moeilijker zal zijn. Maar niets is onmogelijk. Hij is nu op weg om de communie te doen en gevormd te worden, de volgende stap naar een volwassen christen zijn. En hij roept andere jongeren op om ook eens verder te kijken en te proberen eenzelfde soort ervaring op te doen als wat hem heeft geraakt.

Links Jochem en rechts zijn broer Nick.

St. Ludgerus

De opening

Op zondag 9 oktober is de Sint Ludgerusparochie officieel van start gegaan met een eucharistieviering in de Sint Rafaëlkerk. Celebranten waren Mgr. Woorts en pastoor George Paimpillil en pater Alain Dominique, pastoor van de buurparochie St. Gerardus Majella. Symbolisch voor de 'bouw' werd een maquette van een kerkje in elkaar gezet door pastoor Paimpillil en enkele parochianen.

De nieuwe St. Ludgerusparochie is een samenbundeling van zes parochies in Utrecht-noordwest. Na afloop van de viering, bijgewoond door meer dan 525 mensen, overhandigde pastoraal medewerker

Peter van Kessel het eerste exemplaar van het nieuwe Ludgerus Magazine aan de hulpbisschop en aan het jongste misdienaartje. Vervolgens was er een gezellig samenzijn met koffie, thee en een gebakje, later gevolgd door belegde broodjes.

Het tweede deel van de dag, nog steeds met een zeer groot aantal mensen, begon met een optreden van het nieuwe Ludgerus dameskoor Monica en uitleg over wat er in de komende tijd in de Ludgerusparochie aan activiteiten zal zijn. Het feestelijke gebeuren werd afgesloten met een toelichting bij de nieuwe website van de Ludgerusparochie en lekkere drankjes.

1

2

3

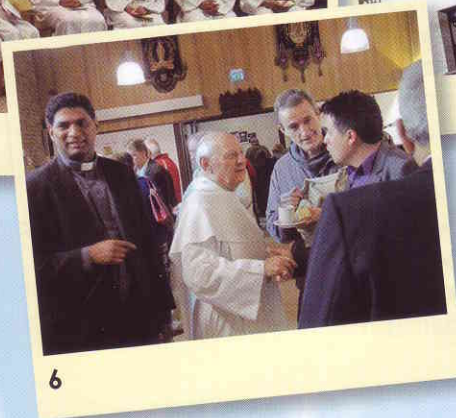
4

5

7

6

1. Mgr. Woorts celebreert de Eucharistieviering • 2. De Maquette • 3. Peter van Kessel presenteert Ludgerus Magazine • 4. De Misdienaars uit de verschillende kerken • 5. Het gelegenheidskoor uit de zes kerken • 6. Pastoor George, pater Jan Goes o.p. en prior Alain Dominique csj. • 7. De pastores.

Dromen & Doen

Parochiedag 17 maart 2012

Het is nog fris 's-ochtends vroeg. Het lentezonnetje verdrijft de laatste restjes winter. Hier en daar gaan aarzelend gordijnen open maar in de Nicolaas-Monicakerk op het Boerhaaveplein is het al een drukte van belang. Een ploeg voortvarende dames is bezig met koffie, thee, broodjes en soep voor de parochiedag. Druk wordt het zeker, want ruim 100 mensen hebben zich ingeschreven voor deze bijeenkomst. Om 10.30 uur heet pastoor George Paimpillil iedereen welkom en Peter van Kessel houdt een korte bezinning.

Allereerst is er gelegenheid om onze zorg en hoop uit te spreken. Dat er zorgen zijn zien we allemaal om ons heen, maar we proberen vandaag vooral de nadruk te leggen op de hoop die nog leeft, zoals: op een goede toekomst voor onze (klein) kinderen, dat we bij elkaar terecht kunnen met onze zorgen, maar ook: dat onze plaatselijke kerk blijft bestaan.

Maar waar staan we op dit moment, ook in materieel opzicht? De vice-voorzitter van het parochiebestuur spreekt zijn zorgen uit over een tekort op de begroting maar geeft ook in een simpele tekening aan waar het om draait. Hij tekent een vierkant met dikke randen (muren?) en zet er bij: $x \ 6$. Dit zijn wij op dit moment: iedereen is toch nog heel druk met de eigen locatie in de weer, waar men alle zeilen moet bijzetten om die plek op een goede en verantwoorde manier te behouden. Maar we zouden naar een meer

grillige tekening moeten: een soort (goedaardige) olievlek die zich, dwars door grenzen heen, over de hele parochie verspreidt. Eentje die flexibel is en zich kan aanpassen aan de nieuwe omstandigheden en niet persé gebonden is aan bepaalde gebouwen. Maar dan hebben we het al niet meer over louter materiele zaken, maar over hele inhoudelijke zaken. Annemarieke Hollanders, de dagvoorzitter, voegt daar aan toe: "Het moet niet alleen een parochie zijn waar je het geloof beleeft, maar waar je ook in gelooft, waar je achter kan staan."

Er is een draagkrachtonderzoek geweest in alle locaties en Annemarieke is nieuwsgierig: "Wat weten we als lokale kerken nu van elkaar?" Soms weten we wel dingen te noemen bij onze burens. Maar we kennen elkaar nog nauwelijks, roept iemand. Hopelijk komt daar vandaag een beetje verandering in.

Ons thuisvoelen

Een eerste gelegenheid zijn de gespreksgroepen rond zes thema's waar iedere deelnemer willekeurig is ingedeeld en waar levendige gesprekken en discussies ontstaan over zaken als:

- **kinderen en jonge gezinnen:** waar gesproken werd over het belang van catechese bij de groepen en de rol die juist ook oudere mensen kunnen spelen in het praktisch voorleven van ons geloof in omgang met kleine kinderen.
- **omzien naar elkaar:** juist in de caritas – vond deze groep – was het van belang dat men elkaar goed op de hoogte houdt van elkaars activiteiten en dat men samen een agenda opstelt voor "Ludgerusbrede" activiteit en toerusting.
- **andere vormen van gemeenschap:** in deze groep leeft duidelijk het besef dat we naar andere vormen van gemeenschappen toe moeten, maar er is nog wel het nodige verschil van mening over de plek.
- **kerk zijn in wijk en stad:** kernwoorden bij deze groep zijn: uitstraling naar, aansluiting bij en mensen raken in de omgeving waar je woont ; contact met scholen in de buurt; het meewerken aan maatschappelijke stages.
- **liturgie:** het vieren van Eucharistie op meer plekken dan alleen op één plek is hier een belangrijk punt en de zorg om het beperkte aantal priesters hiervoor; hoe houden we in lokale kerken het geloofsgesprek op gang?
- **jongeren:** hoe kunnen wij ons geloof laten

zien aan jongeren en hoe houden wij hen vast na communie en vormsel?

Vandaag gaan we zeker niet alle problemen en vragen oplossen, maar wel is van belang dat wij op deze parochiedag van harte veel gedeeld hebben met elkaar, constateert Annemarieke Hollanders. Hopelijk is dit een volgende stap om ons thuis te voelen bij elkaar als parochianen van die grote Ludgerusparochie.

Misschien moeten wij denken als de mevrouw die zegt: "Geen zorgen, alles wordt wel weer ingevuld." Dat zal zeker gebeuren maar niet zonder de hulp van en een open communicatie tussen al die vrijwilligers, pastores en bestuurders die zich nu al voor de volle 100% inzetten voor onze parochie.

In het najaar van 2012 hopen wij weer samen te komen en zullen we zien welke concrete stappen wij hebben gezet om (een stukje van) onze dromen waar te maken.

Pareltjes St.Nicolaas-Monicakerk

“Wijkbetrokkenheid”

De pastoraatgroep van de Nicolaas/Monica heeft zich vanuit het lange verleden gericht op het welzijn niet alleen van haar eigen kerkgangers en parochianen, maar op het welzijn van alle wijkbewoners. In het verleden onder pastor Gerard Zuidberg zijn daarvoor vele initiatieven ontwikkeld en overgenomen door werkgroepen, waarin direct betrokkenen van zich deden spreken.

Zo kwam er in de jaren tachtig een initiatief van de grond tot oprichting van de Stichting Samenspel, een spelothek aan de Amsterdamsestraatweg voor moeders en kinderen met verschillende culturele achtergrond. Later is dat initiatief overgegaan in de ISKB, de Interkerkelijke Stichting Kerken en Buitenlanders, waarbij de initiatieven ook verlegd werden naar mannengroepen. In de jaren 90 is de gemeenschap actief geworden bij de verkeersveiligheid en het verkeerscirculatieplan van de gemeente. Veel verkeerssituaties in de wijk zijn zo mede door inspraak van bijeengeroepen wijkbewoners een stuk veiliger geworden.

De betrokkenheid bij het Dienstencentrum is altijd groot geweest, met name door participatie van de Bejaardenvereniging St. Nicolaas en het Vrouwengilde. Beide instanties stonden altijd open voor alle wijkbewoners die aansluiting zochten voor gezelligheid en verdieping. Het contact met de ouderenwerkers is de laatste jaren alleen maar verdiept.

Vanaf 2002 is de gemeenschap betrokken geweest bij de ontwikkeling en renovatie van de wijk. Onze grote zorg was steeds het behoud van samenhang in een nieuwe manier van

wonen, het behoud van voldoende betaalbare woningen en goede woningen voor ouderen in de wijk. Daarvoor zijn enkele mensen betrokken geraakt bij de wijkadviesgroep.

We hopen deze maatschappelijke betrokkenheid ook in de toekomst te kunnen waarmaken, zodat de wijk een vreedzaam huis kan blijven voor iedereen. Individualisering en verharding van de samenleving vraagt om dit soort betrokkenheid. We merken dat die lange adem werkt en Ondiep weer een leuke wijk is om in te wonen. Deze zomer zal over deze betrokkenheid en het belang daarvan waarschijnlijk iets te zien zijn op Ondiep TV. Het gemeenschapsidee wordt elk jaar vormgegeven in de sedermaaltijd op Witte Donderdag. We luisteren naar het uittochtverhaal, vertellen elkaar concrete verhalen van bevrijding, en gedenken hoe God dat heeft laten zien in Jezus Christus, om daarna samen soep te eten en alvast wat te proeven van Pasen, het feest van de opstanding. Ieder die deze vorm van kerkelijke betrokkenheid zoekt, is daarbij van harte welkom.

Boerhaaveplein 199, 3552 CT

Pareltjes St. Dominicuskerk

“Het kerkgebouw”

De Dominicuskerk werd gebouwd in 1951, tijdens de wederopbouw. Kerkbouw was toen een hot item. Na de oorlog moesten veel kerken worden hersteld of vervangen. Bovendien maakten stadsuitbreidingen (zoals in Oog in Al) nieuwe kerken nodig. Dat bracht een brede bezinning op gang. Waar gaat het om, in het geloof en in de kerk? Hoe moet een 'eigentijds' kerkgebouw eruitzien? De tijd van pracht en praal en imposante torens was in elk geval voorbij. In 1946 werd in Den Bosch een driejarige cursus 'Kerkelijke architectuur' opgezet. De docenten, onder wie Dom Hans van der Laan OSB, ontwikkelden uitgesproken ideeën over kerkbouw. Hieruit ontstond de zogenaamde 'Bossche school'. Ook de architect van de Dominicuskerk, Herman van Putten (1907-1966), behoorde daartoe.

Van der Laan, geïnspireerd door de geloofsbeleving van de vroege christenen, zag de kerk als een 'huis', allereerst voor de liturgie. Een huis niet alleen in de zin van beschutting, maar ook als ruimte om 'de goddelijke dimensie' aan den lijve te ervaren. De vroegchristelijke basilieken beschouwde hij als voorbeeld. Ook de Dominicuskerk is een (neo)basiliek, met een hoog middenschip waar licht doorheen valt, twee zijbeuken, een halfronde uitbouw, de apsis, waar ruimte is voor het altaar, en aan de voorkant een voorhof, het atrium, aansluitend op het kerkplein. De klokkentoren, gebaseerd op de Noord-Italiaanse campanile, rijst op uit de voorste gevel en reikt niet verder dan halverwege de dakrand.

Verder had Van der Laan een voorkeur voor natuurlijke bouwmaterialen uit de eigen regio

(wat hem nu weer trendy maakt): baksteen, hout en dakpannen. Ook de sobere versieringen zijn van baksteen. Zijn belangrijkste idee betrof de verhoudingen van het gebouw, omdat die bepalen hoe de ruimte wordt ervaren. Hij berekende de volgens hem ideale maatverhouding tussen lengte, breedte en hoogte, waarbij ook de dikte van de wanden een rol speelde. In de Dominicuskerk is de dikte van de muren voelbaar gemaakt door uitsparingen en verdiept geplaatste ramen. Deze getalsverhouding, die hij het 'plastische getal' noemde, zou overal in de kerk terug moeten keren (wat niemand ooit heeft nagerekend). Toch heeft de kerk nog altijd een bijzondere sfeer, zowel sober en ingetogen als open en gastvrij.

Palestrinastraat 1, 3533 EH

Pareltjes St. Antoniuskerk

“Familievieringen”

“Zes keer per jaar draait het in de Antoniuskerk om de kinderen”.

Dat was het uitgangspunt waarmee we twee jaar geleden aan de slag zijn gegaan. “We”, dat zijn een vijftal ouders met jonge kinderen, die ervan baalden om elke zondag weer het gevecht aan te gaan met hun kinderen: “Tot je 12^e ga je gewoon mee naar de kerk!”. “Maar mama, het is er zo ver-schrik-ke-luk saaaaai”. Tja, kindvriendelijk is het inderdaad niet op zondagochtend in de liturgie. Allesbehalve, eigenlijk.

Dat was en is de aanleiding geweest om “de familieviering” te beginnen. Elke viering heeft een thema dat aansluit bij de beleavingswereld van kinderen. We werken met veel symbolen: (Lomboks Turks) brood, druiven, zout en olie. Er is altijd een goed (bijbel)verhaal. Er is een overweging in de vorm van een gesprek, de

zogenoeten “zitzaksessie”. Er zijn voorbeden en de kinderen hangen hun wensen en vragen in “de Bidboom”. Er is stilte, als de Tibetaanse klankschaal door een van de kinderen wordt aangeslagen. En natuurlijk zingen we als het even kan.

De familieviering duurt 40 minuten en de kinderen hoeven niet continu stil te zitten. Na afloop is er limonade, koffie, thee en wat lekkers.

Wil je meer weten, mail naar familievieringantonius@gmail.com. Of bezoek ons op Facebook (Familieviering Antoniuskerk). De eerstkomende Familieviering is de Kinderpaasviering, op paaszaterdag 7 april om 19.00 uur. Op zondag 24 juni is de laatste Familieviering van dit seizoen.

Wat vinden onze oudere kerkgangers van de Familieviering? Een aantal blijft liever thuis of bezoekt een volwassen viering in een buurkerk. Een aantal vindt het geweldig om weer eens met veel kinderen en jonge ouders samen het geloof te beleven: “Eindelijk weer eens reuring en leven in de brouwerij (kerk)!” En zo is het.

Kanaalstraat 200, 3531 CR

Pareltjes St. Josephkerk

“Het orgel”

In de St. Josephkerk staat een prachtig orgel. Het instrument werd in 1919 vanuit Duitsland aangekocht. Tot die tijd gebruikte men het oude orgeltje van de St. Catharinakathedraal dat in 1902 in de St. Josephkerk was geplaatst.

De geschiedenis van het huidige orgel gaat terug tot 1872. In dat jaar leverde orgelmaker Friedrich Meyer (1829-1897) uit Herford een nieuw instrument voor de Evangelische Johanniskirche te Barmen (thans Wuppertal). In deze kerk functioneerde het orgel ruim 45 jaar, al raakte het in 1917 wel haar frontpijpen (de zichtbare pijpen) kwijt. Toen de kerk na de Eerste Wereldoorlog ingrijpend werd gerenoveerd, bood men het oude en enigszins gehavende orgel te koop aan. Via de orgelmaker J.J. Elbertse (Soest) kwam het vervolgens in de Utrechtse St. Josephkerk terecht. Het is bij de plaatsing hersteld, gecompleteerd en enigszins gewijzigd. De feestelijke ingebruikneming van het orgel vond plaats op eerste paasdag 1920. In 2008/2010 is het orgel, dat inmiddels de status van rijksmonument had gekregen, geheel in oude luister hersteld door de firma Gebr. Van Vulpen (Utrecht).

Gedurende de bijna 40 jaar dat Friedrich Meyer als zelfstandig orgelmaker werkzaam was verlieten meer dan 80 instrumenten zijn werkplaats. Thans is er van dit omvangrijke oeuvre nauwelijks nog iets bewaard. Het orgel van de St. Josephkerk is het enige instrument van deze maker in ons land. Verder staat alleen in een wijkkerk in Paderborn nog een Friedrich Meyer-orgel dat in opzet en vormgeving sterk op dat van de St. Josephkerk lijkt. Ook dit instrument

is, dankzij een verhuizing, aan verwoesting in de Tweede Wereldoorlog ontsnapt.

Meer over de geschiedenis van het orgel in de St. Josephkerk is te vinden in het boekje dat in 2010 naar aanleiding van de restauratie werd uitgegeven. Verder zijn de klanken van het instrument op CD vastgelegd door Peter van Dijk en Wim Diepenhorst. Zowel het boekje als de CD zijn verkrijgbaar in de St. Josephkerk.

Draaiweg 44, 3515 EM

Pareltjes St. Jacobuskerk

“De Reliekschrijn”

De relikwie van Ludgerus komt uit Werden in Duitsland, waar Ludger is bijgezet. In 1910 is hij door de toenmalige aartsbisschop van Keulen, Kardinaal Fischer, geschonken aan de aartsbisschop van Utrecht, monseigneur Van de Wetering, die op 1 januari 1919 de Sint Ludgerusparochie in Zuilen oprichtte. Via monseigneur Alfrink – toen nog coadjutor, later kardinaal – heeft pastoor W. van Albach de relikwie van het aartsbisdom gekregen. Leo Brom heeft de schrijn gemaakt. De schrijn is van goudmetaal, versierd met bloedkoralen, medaillons van email en een kruis van bergkristal.

De afbeeldingen op de voorzijde hebben betrekking op het leven van Sint Ludgerus, zoals het tafereel waarin hij de blinde zanger Bernlef geneest. Een andere afbeelding laat de moeder van Ludger zien, die vlak voor zijn geboorte een ernstig ongeluk heeft: ze valt op scherpe, puntige palen en is dodelijk gewond. Ze geneest

echter en Ludger wordt gezond geboren. Op het linkerzijpaneel staat in het Latijn een korte levensbeschrijving van de H. Ludger en op het rechterzijpaneel, eveneens in het Latijn, de schenking van de relikwie. Op de voet staat het wapen van Zuilen.

De tekst van de schenking van de relikwie op het rechter zijpaneel is in het Nederlands: “Dit stukje uit een rib van St. Ludger dat Ant. Kardinaal Fischer van Keulen schonk aan Henricus, aartsbisschop van Utrecht, werd door Bernard, coadjutor, aan de parochie te Zuilen gegeven en, tot blijdschap van het hele volk, in 1955 eerst door Willem van Albach, pastoor van de parochie, rondgedragen en vervolgens in deze schrijn geplaatst. S. Ludger leid uw volk op de goede weg.”

De eerste processie met de relikwie was op 20 maart 1955 in de (in 1977 afgebroken) St. Ludgeruskerk. Sinds de sloop van de Ludgeruskerk staat de schrijn in de Ludgerkapel, ook nadat deze door de zusters van het Cenakel in gebruik werd genomen. De tweede processie met de relikwie was op Tweede Paasdag, 12 april 2004, toen in Zuilen de estafette met de Ludgerkaars van start ging ter herdenking van 1200 jaar Bisdom Münster in 2005. De schrijn met de relikwie werd van de Ludgerkapel naar de Sint Jacobuskerk gedragen. Daarna volgde een plechtige eucharistieviering met Kardinaal Simonis, de hulpbisschop van Münster Mgr. Tebartz van Elst en de pastoor van de parochie St. Jacobus, St. Ludgerus en Salvator pater Gerard Heesterbeek.

Als rechtsopvolger van de parochie van Sint Jacobus, Sint Ludgerus en Salvator is de nieuwe Sint Ludgerusparochie eigenaresse van deze Ludgerschrijn.

Prins Bernhardplein, 40 3555 AL

Pareltjes St. Rafaëlkerk

“Glas-in-lood raam”

Het grote glas-in-lood raam achter in de Rafaëlkerk is direct bij de bouw van de kerk in 1966 geplaatst. Deze kerk droeg toen nog de naam 'Heilige Geest' - de Rafaël is immers een fusieparochie uit 2004 van de voormalige Overvechtparochies Blijde Boodschap, Sint Cleopas en H. Geest. Het ontwerp van het raam is van Carel Bruens. Zelf heeft hij, in een brief van februari 2007, het volgende gezegd over het raam:

“De H. Geest daalt hier in overvloedige kleuren en golven op aarde neer en zet zich voort tussen de mensen, die in de gehele bol aanwezig zijn, geabstraheerd weliswaar. U ziet hoofden als cirkels met lichamen. Midden in het raam ziet u een staande figuur met een duidelijk hart, die iemand in de armen houdt als bescherming en troost. Tussen de mensen zijn lopen van kanonnen en een liggende bom. Oorlog en vuur, waartussen wij moeten leven. Ik wilde in dit raam, waar geen geluk uitstraalt en strijd en verdriet te zien zijn, toch met felle kleuren van het licht van de H. Geest, de troost laten zien, naast de mooie tekst: 'Kom Geest in de droefheid van de wereld.' Ik meen dat deze tekst, die mij bijzonder aansprak, komt van de Duitse theoloog Kühn, maar ik kan mij vergissen

Als u van puzzelen houdt moet u beslist eens goed naar het raam kijken en proberen te vinden waar die tekst verborgen is. In de loop van de tijd heeft het raam twee ernstige aanvallen moeten doorstaan. De eerste door een storm, waarbij het grootste deel naar binnen is gedrukt en door balken en stuthout op

zijn plaats gehouden moest worden.

De tweede aanval kwam van wat we maar de 'lieve jeugd' zullen noemen. In enkele weken werd met kogeltjes uit een luchtbuks, met stenen en zelfs appelen veel schade toegebracht. Door een sponsoring van de bekende Utrechtse familie Broekman kon de schade snel hersteld worden. Om nieuwe beschadigingen te voorkomen zijn toen aan de buitenkant kunststof ramen geplaatst. Deze zijn inmiddels vervangen door gehard glas.

Lichtenberchdreef 4, 3562 RD

Agenda berichten

De Goede Week

In de Goede Week vieren wij de kern van ons geloof. Iedere viering heeft een eigen karakter. Hartelijk welkom in de vieringen!

PALMZONDAG 1 april

Aan het begin van de Goede Week sluiten wij ons aan bij de feestelijke intocht van Jezus in Jeruzalem: "Hosanna, gezegend Hij die komt in de naam van God!". We nodigen alle kinderen uit op zondag aan deze intocht deel te nemen met een palmpaasstok.

9.30 uur Josephkerk, Nicolaas-Monicakerk
10.00 uur Antoniuskerk, Dominicuskerk
11.00 uur Jacobuskerk, Rafaëlkerk

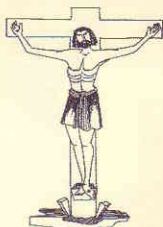
WITTE DONDERDAG 5 april

Op deze dag zitten wij met Jezus en zijn leerlingen aan tafel voor het Laatste Avondmaal, met brood en de beker wijn: "Dit brood is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, dat voor u vergoten wordt. Doe dit tot mijn gedachtenis." Zo stelt Jezus de eucharistie in. En Hij wast zijn leerlingen de voeten. Bij zijn dienstbare levenshouding sluiten wij ons aan door gaven voor onze medemensen mee te brengen.

18.30 uur Nicolaas-Monicakerk
19.00 uur overige kerken
19.00-21.00 uur Viering en Stille aanbidding in Rafaëlkerk

GOEDE VRIJDAG 6 april

We volgen Jezus met zijn kruis. Tot het einde toe is Hij trouw gebleven aan God en aan de mensen. Dat kost Hem zijn leven. Hij sterft aan het kruis. Uit en afgelopen?

- 15.00 uur** Kruisweg : Antoniuskerk,
Dominicuskerk, Jacobuskerk,
Rafaëlkerk
- 15.00 uur** Viering: Josephkerk,
Nicolaas- Monicakerk
- 19.00 uur** Antoniuskerk, Dominicuskerk (oec.),
Jacobuskerk, Rafaëlkerk

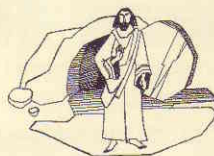
PAASZATERDAG 7 april

Deze stille dag staat in de schaduw van Goede Vrijdag. Maar 's avonds horen we: "God heeft de gekruisigde en gestorven Jezus tot leven gewekt. Jezus leeft!" Het licht van God blijkt sterker dan de duisternis van de dood. We komen samen in de Paaswake om dit paasfeest te vieren.

- 19.00 uur** Antoniuskerk (fam.viering)
- 20.30 uur** Jacobuskerk
- 21.00 uur** Josephkerk,
Nicolaas-Monicakerk
- 22.00 uur** Dominicuskerk, Antoniuskerk,
Rafaëlkerk

PAASZONDAG 8 april

's Morgens horen we: "Dit is de dag van de Heer. Hij leeft!" Het leven van Jezus blijkt in Gods naam sterker te zijn dan alles wat dood en doods is. Weer komen we samen om dit paasfeest te vieren.

- 9.30 uur** Josephkerk
- 10.00 uur** Antoniuskerk, Dominicuskerk
- 11.00 uur** Nicolaas-Monicakerk,
Rafaëlkerk, Jacobuskerk

TWEEDE PAASDAG 9 april

Het wonder van Pasen is te groot voor één dag. Daarom vieren we ook vandaag Pasen.

- 10.00 uur** Antoniuskerk (Byzantijnse ritus)
- 11.00 uur** Rafaëlkerk

Wereldjongerendagen 2013 Rio De Janeiro

Het officiële logo voor de Wereldjongerendagen in 2013 in Rio de Janeiro is onthuld: een beeldmerk met Christus in het hart

van de WJD-pelgrim! In het logo is nog veel meer te ontdekken. Het groene gedeelte doet denken aan de 'Suikerberg', een universeel symbool voor de stad Rio. In het kruis kun je een pelgrimskruis zien, maar ook 'Santa Cruz', een verwijzing naar de naam 'Terra de Santa Cruz' (land van het Heilig Kruis), zoals Brazilië ook wel genoemd wordt. Het blauw vertegenwoordigt de Braziliaanse kust, en het kleurentrio groen-geel-blauw verwijst naar de Braziliaanse vlag. Denkend aan het WJD- thema "Ga, en maak alle volkeren tot mijn discipelen," zie je in het hartvormige logo ook het hart van de discipelen die Jezus in hun hart dragen. Ook zie je dat Christus zijn armen volledig uitstrekt om het hart, wat doet denken aan Gods warme omhelzing voor iedere persoon en iedere jongere die in Brazilië zal zijn. En nu kunnen de jongeren beginnen met sparen voor een retourtje Rio!

Sacramentsdag

Op weg naar Sacramentsdag (**7 juni**) willen we in het parochiecentrum van de St. Antoniuskerk in drie avonden bijbelteksten lezen rondom het thema

brood. Tijdstip voor alle drie de avonden is van 19.30 tot 21.00 uur.

- Op dinsdag 1 mei: de verwijzingen naar profeten en wat dat betekent.
- Op dinsdag 15 mei: Het brood is er voor allen, en wat dat betekent.
- Op dinsdag 29 mei: De uitdagingen aan ons als gemeenschap en als personen bij het lezen van deze teksten.

De avonden worden verzorgd door Zr. Yosé Höhne-Sparborth.

Saasmiddag voor 55-plus

Op de dinsdagmiddagen van 14.00 tot 16.30 uur is er in de geloofsgemeenschap Sint Rafaël altijd een bijeenkomst voor 55-plussers. Zowel voor vrouwen als mannen.

Een gezellige middag waar men kan sjoelen, kaarten of rummicubben. In een korte pauze wordt er een kopje koffie of thee geschonken en worden de laatste nieuwtjes uitgewisseld. De leidsters, Ton van de Bildt en Ria Kennedy verzorgen deze middagen met veel plezier. Rond de feestdagen, zoals Kerst en Pasen, wordt altijd een extra activiteit georganiseerd. Uiteraard zijn alle 55-plussers van de Sint Ludgerusparochie van harte welkom. De bijeenkomst wordt gehouden in de kleine zaal van de pastorie op de Lichtenberchdreef te Utrecht.

Vormsel

Een enthousiaste groep jongeren uit de St. Ludgerusparochie is druk bezig met de voorbereiding op het Heilig Vormsel. De viering zal plaatsvinden op zondag **3 juni** 2012 om 10 uur in de Antoniuskerk, Kanaalstraat 200 in Utrecht. Celebrant is kardinaal mgr.Wim Eijk.

Eerste Heilige Communie

Ook voor de eerste communie zijn al twee groepen in onze parochie bezig met de voorbereiding op hun eerste communie. De viering zal plaatsvinden op **22 april** in de Dominicuskerk aan de Händelstraat om 10 uur (voor de kinderen uit de Antonius en de

Dominicus) en eveneens op 22 april in de Rafaëlkerk, Lichtenberchdreef 4 om 11.00 uur. Zie ook de pagina's 8 en 9 in dit magazine.

Herdenking afschaffing slavernij

Op 1 juli 2013 zal het 150 jaar geleden zijn dat Nederland (eindelijk) de slavernij bij wet afschafte. De zwarte geloofsgemeenschap nodigt ons uit om dat met hen mee te

vieren. De Raad van Kerken roept alle witte kerken op om ter voorbereiding op die dag, om oprecht mee te kunnen vieren, in de lokale gemeenschappen aandacht te geven aan die geschiedenis, en vanuit de locaties iets te berichten aan de zwarte kerken. Brieven/tekeningen kunnen naar de Raad van Kerken worden gestuurd in Amersfoort. Voor meer informatie www.raadvankerken.nl en dan zoeken op slavernij.

Meditatieavonden

Op de donderdagen **3 mei** en **7 juni** zal Seintje Bos opnieuw een aantal meditatieavonden begeleiden in de St. Dominicuskerk. Steeds van 20.00 uur tot 21.30 uur Palestrinastraat 1. Iedereen hartelijk uitgenodigd om mee te doen.

Wilt u ook adverteren in het Ludgerus Magazine en 4500 mensen in Utrecht Noord/West bereiken? Neem dan contact op voor voorwaarden en tarieven met het secretariaat 030-244 13 19 of secretariaat@sintludgerus.nl

Informatie

Nadere informatie over bovenstaande activiteiten kunt u krijgen bij Nol van Beek, centraal secretariaat St. Ludgerusparochie. Telefoon ma – do 9-12 uur : 030 – 244 13 19 of e-mail: secretariaat@sintludgerus.nl.

Geloven Nu

Wil je je eigen geloof verdiepen? Misschien is Geloven precies wat je nodig hebt. Eén keer per maand komen we samen in de pastorie van de Rafaëlkerk om na te denken over de lezingen voor de aanstaande zondag. Geïnspireerd door de Schrift gaan we in gesprek over ons geloof. We beginnen en eindigen met gebed. De bijeenkomst duurt anderhalf uur. Wil je een keer komen kijken? De bijeenkomsten worden aangekondigd in Ludgerus Actueel. Vragen? Die kun je stellen aan de begeleider, Tim Schilling: timschilling.cps@kloosterbrakkenstein.nl.

Advertentie

**Sint Thomas
Stichting**

Wij dragen zorg voor de kansarme jeugd in India.
We bieden kwaliteitsonderwijs op rooms-katholieke grondslag. Talentontwikkeling werkt als sleutel tot een succesvolle toekomst.
Helpt u ook mee?

ABN AMRO BANK, Rek.nr. 477687334
T.n.v. St. Thomas Stichting
Lichtenberchdreef 4, 3562 RD Utrecht, Nederland
ANBI Fiscaal nummer: 813846481

www.sinthomas.nl info@sinthomas.nl
Tel. 0031 650 81 38 62 of 0031 30 26 11 551

Het graf is leeg...

Heel veel mensen hadden de afgelopen dagen veel verdriet gehad, gehuild en troost bij elkaar gezocht. Hun vriend Jezus was pas geleden door de hogepriesters en Romeinse soldaten opgepakt, ter dood veroordeeld en opgehangen aan een kruis. Alleen omdat hij de mensen vroeg om lief te zijn voor elkaar, vrede te sluiten met elkaar. Eigenlijk waren ze bang voor Jezus omdat er zo veel mensen zijn boodschap geweldig vonden. De hogepriesters en de Romeinen waren bang dat Jezus te veel macht zou krijgen. En daarom hadden ze hem gedood.

Vlak voor het Joodse Pesachfeest hadden die vrienden toestemming gekregen het dode lichaam van het kruis te halen. Ze wikkelden hem in een lijkwade en begroeven hem in een grot die werd afgesloten met een soort molensteen. De Romeinen zetten wel nog soldaten voor het graf om de wacht te houden zodat er niet na de dood van Jezus alsnog onrust zou uitbreken. Jezus, had immers gezegd dat hij binnen drie dagen uit de dood zou opstaan. Dat geloofden ze natuurlijk niet, maar je wist maar nooit...

De volgende dag ging Maria Magdalena, een van die vrienden van Jezus, nog eens naar het graf. Gewoon, om dicht in de buurt van hem te zijn, om nog eens aan hem te kunnen denken, om haar verdriet een beetje te kunnen verzachten. Maar wat ziet ze? De schrik slaat haar om het hart. De soldaten zijn vertrokken, de steen is weggerold, het graf is open. Van schrik rent Maria Magdalena weg, terug naar de stad, naar Petrus, om deze oudste leerling van Jezus te vertellen wat ze gezien heeft.

Petrus en nog meer vrienden van Jezus gaan kijken of het klopt wat Maria Magdalena heeft gezegd. Ze gaan naar het graf. En inderdaad: de steen is opzij gerold en... het graf is LEEG. De doeken, de lijkwade waarin ze het lichaam van Jezus hadden gewikkeld, liggen op de grond. Zou het dan toch zijn uitgekomen wat Jezus had voorspeld: 'Binnen drie dagen zal ik opstaan...?'

Maria Magdalena blijft bij het graf achter. Ze wil zekerheid. Waar zouden ze zijn lichaam toch hebben heengebracht? Opeens ziet ze een man staan, Maria denkt dat het de tuinman is. Totdat de man haar naam roept. Ze herkent zijn stem, rent op hem af en roept 'Meester'. Het is Jezus. Hij geeft Maria Magdalena de opdracht om aan alle vrienden te gaan vertellen dat hij is opgestaan. 'Ga vertellen wat je zelf hebt gezien, dat Jezus niet dood is maar levend!' En Maria Magdalena vertelt het aan iedereen die het maar horen wil: de Heer is werkelijk opgestaan.

En nog steeds vertellen we, met Pasen, dit verhaal verder. Aan iedereen die het maar horen wil.

Paassymbolen

De Paasboom

Zo bekend als de Kerstboom is hij nog niet geworden, maar toch willen we ons huis ook met Pasen tegenwoordig graag versieren. Een schaal met eitjes op tafel, een chocolade paashaas voor de kinderen, een mooi groot ei met bonbons voor de volwassenen én een Paasboom. Die bestaat uit enkele kronkelige takken van de hazelaar die soms, als ze in water staan, ook nog blaadjes krijgen, en die versierd worden met kleine eitjes, kuikentjes, haasjes, veertjes en gele strikjes.

Het ei

Het ei is bijna overal ter wereld het symbool van nieuw leven, van lente, een nieuw begin, van opstanding en dus ook het symbool bij uitstek voor Pasen. Al eeuwen lang worden met Pasen eieren beschilderd, worden ze cadeau gedaan, worden er spelletjes mee gespeeld. Bekend voorbeeld: eieren zoeken - een spel dat afkomstig is van het oude gebruik om eieren in akkerland te begraven om dit vruchtbaar te maken. Omdat het ei zo'n centrale rol speelt bij Pasen en het echt 'ontbijt-eten' is (of, nu we wat later opstaan, bij de brunch hoort), is deze maaltijd dan ook de belangrijkste van het Paasfeest. Waar met Kerstmis het diner centraal staat, is dat met Pasen dus het ontbijt of de lunch.

De haas

Ook de paashaas is net als het ei een vruchtbaarheidssymbool. Dat komt omdat het dier bekend staat om zijn talrijke nageslacht, kind-haasjes dus. Er bestaat nog een oud verhaal dat meldt dat de paashaas eigenlijk een ondeugende vogel was die voor straf in een haas werd veranderd. Nu mag hij nog maar één keer per jaar eieren leggen, die hij goed moet verstoppert. Net als het ei doen we met Pasen ook hazen cadeau, maar dan van chocolade.

Het paasvuur

Het paasvuur stamt uit de tijd dat er vuren werden aangestoken om de demonen van de winter te verjagen - dus net zoiets als het vuurwerk dat we nog steeds afsteken met Nieuwjaar. Vuur staat ook symbool voor reiniging en vruchtbaarheid. Niet overal in Nederland worden Paasvuren aangestoken; het gebeurt op sommige plekken in het oosten van het land, vooral in Twente. In kerken, in de paasnacht, is er ook vaak een paasvuur, waaraan de paaskaars wordt aangestoken, die de rest van het jaar regelmatig tijdens vieringen in de kerk brandt en die een rol speelt bij bijvoorbeeld het dopen.

RECEPT

Wil je meehelpen om van het paasontbijt iets feestelijks te maken? Dan vind je hier een recept voor broodjes met paassalade

Benodigdheden:

- 4 harde broodjes
- 4 hardgekookte eieren
- 1 eetlepel mosterd
- 1 eetlepel mayonaise
- 2 eetlepel crème fraîche
- beetje zout, peper, kerriepoeder
- 2 eetlepel gehakte bieslook
- bakje tuinkers

Halveer de broodjes en besmeer ze dun met mosterd. Pel de eieren en plet ze met een vork fijn. Meng de mayonaise met de crème fraîche, kerriepoeder, bieslook, zout en peper en schep dit mengsel door de eieren. Beleg de broodjes met deze salade en leg er dan nog wat takjes tuinkers op.